

A This Shattered World – Meggyötört világ *folytatása*

THEIR FRACTURED LIGHT

megettört fényük

fine
selection

AMIE KAUFMAN
ÉS MEGAN SPOONER

THEIR
FRACTURED
LIGHT

me g t ö r t f é n y ü k

A M I E K A U F M A N
É S M E A G A N S P O O N E R

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Josie Spoonernek és Flic Kaufmannak, a testvéreinknek és
legelső büntársainknak, akiknek a képzelete segített elindulnunk
a történetmesélés útján, évekkkel ezelőtt.*

Egy hullám.

A csend megremeg és meghasad, és ahol egykor semmi sem volt, csak mi, ott most valami új van. Fényes, kemény és hideg, és a csend felszínét súrolja. Az új dolog csak egy pillanatig van ott, aztán eltűnik.

De mi összegyűlünk. És nézzük. És várunk, mert még soha nem láttunk semmi újat, és megint látni akarjuk.

1. FEJEZET

SOFIA

A FÜVÖN ÁTSZŰRŐDŐ NAPPÉNY GYÖNYÖRŰ, bár tudom, nem valódi. A fény nem áraszt meleget a bőrömrre, nem fogok leégni, nem leszek szeplős. A fű nem hajlik a lábam alatt, bár belesüllyedek a márvány-padlóig, a holografikus kép szerint. Egy évvel ezelőtt még hangosan ziháltam volna a nap és a kék ég látványától, még a holografikus képeiktől is, de ma már csak hiányzik tőlük az otthonom. Most mit nem adnék azért, hogy felemelhessem a fejem, és lássam a lép felé szálló zúzmaraszínű felhőket, a tágas horizontot, amit egyetlen irodaház holografikus előcsarnoka sem képes lemásolni.

A holoszoba tele van emberekkel. Sokan közülük a LaRoux Industries főhadiszállásának az alkalmazottai, de egyeseket nehezebb meghatározni. Néhányan régimódi aktatáskát hordanak, a Föld 1920-as évekbeli régi, vintage divatját utánozva, ami a felső tízezer körében jelenleg népszerű. Másoknál csak a tenyérpadjuk van. A táskák és tokok viselése abszurd, amikor minden, ami beléjük kerülhetett volna – pénz, iratok, telefonok, személyi igazolványok –, már több száz évvel ezelőtt digitalizálódott.

Ám ez a trend megkönnyíti, hogy mindent magamnál hordjak, amire szükségem van, anélkül, hogy bárki kérdezősködjön. Néhány évvel ezelőtt, ha divatos akartam volna lenni, pseudo-viktoriánus öltözetet kellett volna viselnem, és a szakmám eszközeit egy nehézkes szoknya alá rejtettem volna. Így viszont a tearuhám könnyű, egyszerű benne futni, ha arra kerülne sor, és – ami a legfontosabb – légies, ártatlan elefántcsontszínű csipkéből van, ami tizenhét évesnél is fiatalabbnak mutat. A táskámat erősen a testemhez szorítom, mély levegőt veszek, és végigpásztázom az emberek tömegét.

Olyan feszültség vibrál a levegőben, amitől felgyorsul a pulzusom. Finom – akik itt rejtőzködnek a szemünk előtt, hibátlanul csinálják. *Majdnem*. De én az Avonon nőttem fel, és tudok olvasni a tömegben. Tudom, milyen gyorsan alakul át egy tüntetés lázadásává, tudom, milyen gyorsan válik egy békés város csatatérre.

Nem tudom, hogy a LaRoux Industries hatalmas biztonsági hálózata tud-e a mára tervezett földalatti tüntetésekről. Én is csak azért értesültem róluk, mert elmondta az egyik kapcsolatam a Korintosz a Zsarnokság Ellenből. Nevetséges név, azt a romantikus elképzelést takarja, hogy a harcuk a jó harca az elnyomók ellen. Körülnézek a limonádéadagolókkal és légpárnás tálcákon ide-oda suhógó üdítőkkal felszerelt holoszobában, a levegő megtelt beszélgetéssel és nevetéssel, és nem bírok nem arra gondolni, hogy ezeknek az embereknek fogalmuk sincs, mi az elnyomás. Elszakítom a tekintetem egy párról, akik elnézően figyelik, ahogy egy öt-hat éves gyerek pár holografikus madarat kerget. A LaRoux Industries nem véletlenül vezeti minden évben a „legjobb munkahelyek a galaxisban” listát, de ha én szerveztem volna a mai tüntetést, biztosan nem az új, huszadik emeleti holoszobát választottam volna helyszínnek.

A holoszoba a dolgozók számára ingyenes, a nagyközönség csupán kevéske díj ellenében használhatja, és LaRoux új ismeretterjesztő programjának a része, ami azt üzeni: Látják, milyen nagylelkű vagyok? A főhadiszállásom egész emeleteit szentelem annak, hogy biztonságos, szórakoztató helyeket biztosítsak önöknek és gyermekeiknek.

Az azért indított kampánytól, hogy a galaxis megszeresse őt, hogy az emberek elfelejtsék az avoni közvetítésben ellene felhozott vádakat, felfordul a gyomrom, nem utolsósorban azért, mert működik.

Ezek az emberek boldognak tűnnek. Itt senkit sem érdekel, hogy Flynn Cormac egy évvel ezelőtti, mostanra hírhedtté vált beszéde előtt haldokoltak az emberek az Avonon. Senkit sem érdekel, hogy Roderick LaRoux egy szörnyeteg – főleg, mert az emberek kis csoportjai hittek csak el akár egy szót is Flynn adásából. Ezek az emberek azért vannak itt, mert jól mutat a médiaoldalukon, ha azt mondják, hogy tüntetésen voltak. Néhányan közülük valószínűleg abban reménykednek, hogy letartóztatják őket, hogy később feltölthessék a fényképüket a hipernetre.

Viszont ez nagyszerűen eltereli a figyelmet arról, amiért én itt vagyok.

Csak a nevét tudom annak, akivel találkozom (Sanjana Rao), és bár ez a név a régi Indiából származó családi gyökerekről árulkodik, az is lehetséges, hogy szőke hajú és kék szemű a nő, tekintve, hogy a Földről származó összes rassz és vérvonal összekeveredett az évszázadok során. Ha megérkezik, pingeli majd a tenyéripadomat, de nem tehetek róla, azért keresem őt.

Azon kapom magam, hogy a tekintetem a liftajtók felé kúszik, amiket ebben a parkszimulációban ügyesen elrejtettek egy körhinta bejárataként. Egyévnyi üldözés után most kerültem legközelebb

LaRoux-hoz, és minden vágyam, hogy betörjek a biztonsági liftjeikbe, és felmászok a penthouse szintjére. Egy év hamis identitásokkal és elszigeteltséggel; fájdalmas tetováláseltávolító műtétekkel, amik máig nem tüntették el teljesen a géntetoválást. A régi életem minden nyomát, maradványát magamnál tartom, arra az esetre, ha ma, ha bármelyik pillanatban újra össze kéne pakolnom, és menekülni.

De LaRoux-t szinte lehetetlen elérni. Ha nem lenne az, már évekkel ezelőtt megölte volna valaki. Bármennyire szereti is őt a galaxis nagy része, azok közül, akiket eltaposott a hatalom felé vezető úton, elég sokan látják, hogy mi ő valójában. Nem, frontális megközelítéssel lehetetlen elérni őt. LaRoux kiiktatását finoman kell intézni.

A belső karomra pillantok, ez olyan szokás, amivel nem bírok szakítani. Egy okos valaki kitalálhatná, mit jelent ez a pillantás – Korintoszról vagy valamelyik régebbi bolygóról származó ember születésekor nem kap géntetoválást –, mégis megteszem. A géntetoválásom halvány maradványa biztonságosan el van rejtve, bár vigyáznom kell, hogy ne dörzsölődjön a ruhámhoz, mert azzal azt kockáztatnám, hogy egy árulkodó korrektormaszat kenődik az anyagra. Legszívesebben a tenyérpodomért nyúlnék, hogy megnézzem, lemaradtam-e Dr. Rao pingjéről, de ha itt állok, és folyton az üzeneteimet ellenőrizgetem, az az idegesség egyértelmű jele lenne, ha valaki netán figyel engem.

Csak akkor veszem észre, hogy valóban van közönségem, amikor felemelem a fejem. És nem a kapcsolat az.

Egy fiatalember ül a padlón, háttal egy fának dőlve, persze olyan fának, ami valójában nincs is ott. Valójában márványoszlopnak támaszkodik, de a szoba holografikus bőre miatt úgy tűnik, mintha egy parkban pihenne. Kivéve persze, hogy van egy érintőképernyő az ölében, amit a fa oldalához csatlakoztatott. Itt vezeték nélküli

energiamező van, szóval tudom, hogy nem a képernyőjét tölti. Ez egy adatport, ami elég furcsa, tekintve, hogy minden információ, ami egy ilyen nyilvános helyen elérhető, a hiperneten van. De nem ez fékez le, állítja meg a szívemet, hanem az, hogy a LaRoux Industries zöld és szürke színű ruháját viseli, a mellzsebe fölé egy lambda van hímezve. Itt dolgozik, és engem figyel.

Kiszárad a szám, és kényszerítem magam, hogy ne rántsam el a tekintetem. Ehelyett értetlenül billegettem a fejem, és mindent megteszek, hogy kíváncsinak, sőt szemérmesnek tűnjek.

Vigyor villan a vonásain, amikor észreveszi, hogy rajtaptam, hogy engem figyel. Meg sem próbál úgy tenni, mintha nem így lenne, csak a homlokára simítja az ujjait, majd elfordítja őket, mintha egy képzeletbeli kalapot biccentene. Nem tipikus irodai dolgozó, hosszabb haja valahol a homokszőke és a barna között lebeg, a teste nyeglén, szinte pimaszul támaszkodik az oszlopnak.

Veszek egy nagy levegőt, hogy megnyugodjak, elrejtsem a félelem minden nyomát, nehogy rájöjjön, hogy nem tartozom ide. Viszszamosolygok, könnyedén belehelyezkedem a félénk és kedves álcába. Megkönnyebbülésemre a vigyora kiszélesedik. Akkor csak flörtölünk.

Rám kacsint, majd megnyom egy gombot az ölében lévő képernyőn. Egy holografikus, ragyogó vörös tollazatú madár suhan felém, majd megdermed a levegőben. Hirtelen minden háttérhang elhallgat: a madárcsicsergés, a levelek zörgése, sőt még a nevetés és a beszélgetés egy része is. Aztán minden figyelmeztetés nélkül eltűnik az egész holopark, és egy hatalmas fehér teremben maradunk.

A szobában az embereken, a kivetítőkön és az oszlopokon kívül, aminek a fiú is támaszkodik, csak egy hatalmas fémggyűrű van a közepén, ami kétszer olyan magas, mint én. Egyenesen áll, furcsa ötvözetből készült, ami tompán csillog a ragyogó fehér fényben, a padlóhoz

talapzattal csatlakozik, amit számlapok és műszerek borítanak. LaRoux sajátos holografikus technológiái szabadalmaztatottak, de ez nem hasonlít egyetlen projektorra sem, amit valaha láttam, ráadásul a többi projektor villog, zúg, és próbálja leküzdeni azt a hibát, ami miatt nem működik, a fémgyűrű viszont mozdulatlan és néma.

Zavarodottság moraja söpör végig az embereken, a csoportok felhagynak a beszélgetéssel, és körülnéznek, mintha a teremben magyarázatra lelhetnének. Aminek így most feltűnnek az egyéb jellegzetességei, hogy nincs a helyén a hologram, hogy az italadagolók csupaszok és kopárak, a különböző kivetítők és hangszórók pedig úgy sorakoznak az alacsony mennyezeten, mint az eldeformálódott csillagok.

Bármi is történik, azt nem a tüntetők tervezték. Mindenki, az alkalmazottak és a közönség egyaránt zavartan nézgelődik. Ha ezt így tervezték volna, a tüntetők a hibát arra használnák fel, hogy elindítsák a felkelést, ehelyett még a terem szélén álló biztonsági őrok is idegesnek tűnnek. Hagyom, hogy kitáguljon a szemgolyóm, és a gyakornokok egy csoportját fedezékként használva a lehető legcsendesebben és látszólag céltalanul haladok a vészlépcsőház felé. Ha elkapnak, a legrosszabb, amit feltételezhetnek rólam, hogy tiltakozni jöttem. De inkább nem kerülnék a szemük elé.

Mielőtt a vészkijáráshoz érek, színes villanást érzékel a szemem, és még időben fordulok meg, hogy lássam, ahogy a fiú kihúz az ölében lévő képernyőből egy körömnnyi méretű chipet, és a zsebébe dugja. A plafonra pillantva feláll, és két lassú, könnyed lépést tesz oldalra, ügyesen a biztonsági kamera holtterébe kerülve.

Aztán kihúzza a vállát a LaRoux Industries egyenruhájából, csak egy trikó marad rajta, tetovált karjai pár pillanatig csupaszok. Kifordítja a ruhadarabot, ami most rikítóan csíkos inggé változik, ez

megfelel a pillanatnyi high fashion trendnek, aztán beleolvad a tömegbe. Már nem a LaRoux Industries alkalmazottja.

Túlságosan, túlságosan okos ahhoz, hogy egyike legyen a tüntetőknek, akik most zavarodottan és bosszúsan háborognak, amiért nem kapták meg a lehetőséget, hogy bekerüljenek a hírekbe.

– Hölgyeim és uraim, a figyelmüket kérjük. – A hangszórókból egy nyájas, a tömeg zaja fölé erősödő hang hallatszik. – Biztonsági rést észleltünk, aminek a forrása ebbe a terembe vezethető vissza. Kérem, maradjanak nyugodtak, és a lehető legteljesebb mértékben működjenek együtt a biztonsági tisztekkel, igyekszünk minél hamarabb megoldani a problémát.

A biztonsági őrök a fülükben lévő implantátumokon keresztül hallott utasítás alapján elkezdik egyesével levezéynelni az embereket, feltehetően azért, hogy egyenként kihallgassák őket. Az egyik őr még mindig az ajtó mellett áll, elzárja a lépcsőházba vezető kijáratot – és a menekülési útvonalamat. A karomon lévő korrektor talán megtévesztené a recepcióst, aki csak egy gyors pillantást vet rá, de már esélytelen tüntetőnek kiadni magam, a biztonsági előírások megszegése miatt nagyon oda fognak figyelni mindenkire. Az őrök első dolga lesz, amikor elkapnak, hogy megnézik, nincs-e rajtam géntetoválás, mert valószínűleg biztosak benne, hogy a határbolygó lázadói a tettesek. Behunyom a szemem, és felidézem az alaprajzokat, amiket másfél hete tanulmányozok. Ezen az emeleten lezárták a liftekhez való hozzáférést, de van egy másik vészkijárat és egy másik lépcsősor az egyik folyosón keresztül, ami innen vezet. Addig pásztázom a tömeget, amíg meg nem találok azt a kijáratot és az embereket abba az irányba terelgető őroket.

Elterelésre van szükségem.

A tekintetem egy rikító, piros-arany csíkos ingre esik. Bárki legyen is a fiú, nem a LaRoux Industriestől jött, és nem is szabadna itt lennie. Bár nem lehetek biztos benne, hogy kapcsolta ki egy gombnyomással a holoprojektorokat, azt tudom, hogy ha együtt kapnak el minket, sokkal gyanúsabbnak fog tűnni nálam, miután rájönnek, hogy LRI-egyenruhát varrtak a ruhájába. Káromkodást mormolok az orrom alatt, és előrerohanok az őr mellé.

Sajnálom, Jóképűkém. Biztos vagyok benne, hogy te is kábé annyira szeretnél a figyelem középpontjába kerülni, mint én. De ha valaki nagyobb bajban van itt nálam, az egy olyan fickó, akinek az inge hamis LaRoux Industries egyenruhát rejteget.

– Az a fiú ott – mondom, halkán, nagyra nyitott szemmel. – Azt hiszem, segítségre van szüksége.

Kis szerencsével alaposabban megnézik, és én kisurranhatok, amikor rájönnek, hogy nem kéne itt lennie.

Az őr tekintete azonnal körbejár, és a csíkos inges fiún pihen meg, aki kissé nemtörődöm módon figyel minket. A mosolya elhal, amikor az őr két lépést tesz felé, én pedig lenyugtatom magam, és megteszem az első lépést az ajtó felé, amit a férfi őrzött.

Lassan, lassan, ne kelts feltűnést!

Mintha hangosan kimondtam volna a gondolatomat, az őr kinyújtja a kezét, és a karom köré fonja.

– Mutassa meg! – parancsolja.

Megdermedek. Hogy még rosszabb legyen a helyzet, felemeli a kezét, és jelez egy másik nehézfiúnak. Most már két őr figyel, és az ajtót megint le fogják zárni. *A francba!* Ha kényszerítenek, hogy velük menjek, könnyen lehet, hogy azt hiszik majd, a fiúval vagyok, amikor felfedezik a hamis LRI-pólóját. Most már mindkettőnket ki kell juttatnom innen.

Szép munka, Sofia!

Az agyam lehetőségek tömkelegét mérlegeli. A másodperc tört-része alatt átválogatom őket, elvetem a lehetetleneket, amíg csupán egyetlen eshetőség marad, hogy mindkettőjüket a fiúhoz tereljem.

– Kérem, siessen! – zihálok, és addig feszítem az izmimat az arcomon, amíg a szemem könnybe lábad. – Ő a vőlegényem. Beteg, és a stressz csak ront rajta.

A zűrzavarban, a sok átvizsgálendő ember között csak remélni tudom, hogy az őr nem fog túl sokat kérdezni.

Az őr rám pislog, és amikor a csíkos inges fiú felé fordulok, követi a tekintetemet. A fiú visszabámul, most már nyíltan, a szeme az őrről az arcomra sikklik. *Kérlek, gondolom. Csak ne mondj semmit, amíg nem jutok túl rajtuk.*

– Egy perce még mindketten jól voltak. – Pillantást vált a kollégájával, aki most mellettem áll. – Biztos vagyok benne, hogy várhat. – A hangja egyenletes, megingathatatlan, de a keze elkalandozik a derekán lévő fegyverről, és most a kabátujját rángatja.

Megduplázom az erőfeszítéseimet, és kényszerítem a hangomat, hogy megbicsakoljon.

– Kérem! – visszhangzom. – Maradok, és válaszolok minden kérdésére. Csak menjen, nézze meg! Meglátja, orvosra van szüksége, különben rohamot kap.

Csak annyi időre van szükségem, hogy mindkét őr a fiú felé forduljon, és én észrevétlenül és kíséret nélkül átcusszanhassak a kijáraton.

A közelebbi őr áthelyezi a testsúlyát, amitől elakad a lélegzetem, de nem mozdul, miközben újra pillantást váltanak.

– Hívom az ügyeletes orvost – mondja végül. – De szerintem semmi baja.

Az őrt bámulom, közben az agyam száguld, hátha találok valami használhatót. Negyvenes éveiben jár, valószínűleg túl tapasztalt ahhoz, hogy flörtöljek vele, különösen, hogy már kijátszottam a vőlegény sztorit. A ruháján semmi nyoma háziállatnak vagy gyereknek, nincs semmi, amibe kapaszkodva kapcsolatot teremthetnék vele, amivel az emberségére apellálhatnék. Már épp az utolsó eszközömhöz folyamodnék (a hisztérikus kislányos jajgatáshoz), amikor a képernyős fiú figyelmeztetés nélkül meginog, és nyögve a földre zuhan.

Mindkét őr tátog, és fél másodpercig én is ugyanúgy ledöbbenek, mint ők. A földön fekvő fiú rángatózik, a végtagjai remegnek, úgy néz ki, mint akinek pontosan olyan rohama van, amire figyelmeztettem őket. Egy gyors, égető pillanatig elgondolkodom, vajon a hazugságom valahogy belebotlott-e az igazságba, de nem engedhetem meg magamnak, hogy kiderítsem. Éppen a kijárat felé menekülnék, amikor a legközelebbi őr a lapockáim közé dugja a kezét, és előrelök.

– Csináljon valamit! – A szemei kissé vadnak tűnnek.

A francba! A francba! A FRANCSBA. Ugyanakkor, ha egy mentőautóban végzem ezzel a fickóval, az jobb lesz, mintha az LRI-főhadiszállás kihallgatósobájában kötök ki. A mentősök beolvassák majd az azonosító chipet a tenyeremben, de a név, amit belőle megtudnak, az Alexis. És nem fognak géntetoválást keresni. Letérdelek az idegen mellé, rángatózó kezéért nyúlok, és úgy fonom össze az ujjaimat az övéivel, mintha hozzá lennék szokva az érintéséhez. Az egyik őr sietve beszél a mellényén lévő jelvénybe, erősítést, orvosokat, támogatást hív.

A srác ujjai az enyémekek köré fonódnak, amitől az arca felé fordulok, és hirtelen minden szimulált könnyem és pánikom csikorogva lefékez. Tényleg habzik a szája, a szeme kifordult. Nem lehet

sokkal idősebb nálam, és valami határozottan, veszélyesen nincs
rendben vele.

Az egyik biztonsági őr kérdéseket tesz fel nekem – evett-e valamit
mostanában, mikor vette be utoljára a gyógyszereit, mi a betegsége
–, hogy tájékoztassa az úton lévő mentősöket. Ám a hangja elakad,
amikor a szoba közepéről felhangzik egy másik hang, gyorsan erő-
södik, és a teremben zajló ideges beszélgetések elhalkulnak. A fém-
gyűrű, amit a holoprojektorok eddig eltakartak, bekapcsolta magát.

Az alján számos lámpa életre kel, jelezve, hogy az ott lévő ki-
jelzőkről most adatokat lehet leolvasni, és a helyiséget megvilágító
panelek fölöttünk villognak, mintha a gyűrű túl sok energiát emész-
tene fel. De nem ezektől hallgatott el egy egész teremnyi ember.

Apró kék fényfoszlányok száguldoznak a gyűrű széle körül, meg-
jelennek és eltűnnek, mintha közvetlenül a fémen keresztül szövőd-
nének. Egyre gyorsabban mozognak, ahogy a gép életre keltésének a
hangja erősödik, majd összesimulnak, míg végül a gyűrű teljes szé-
lét kék tűzsáv borítja.

Egy kéz érintése a karomon kizökkent. A szívem hevesen dobog,
ahogy lenézek.

A fiú mellettem van, egyik szemöldökét felvonja.

– Elárulnád, mikor lesz az esküvő, drágám?

A hangja alig hallható, a szavakat úgy mondja ki, hogy nem moz-
dul az ajka.

Pislogok egyet.

– Mi?

Annaira meglepődöm, hogy elvesztem az egyensúlyomat.

A fiú a hozzánk legközelebb álló biztonsági őrre pillant, aki-
nek a figyelmét teljesen leköti a terem közepén álló gépezet, majd

visszanéz rám. Letörli a hab maradványait a szájáról, és a könyökére támaszkodik.

– Azt hiszem, kicsivel korábban kellene elkezdenünk a nászutat.

Ezúttal sejtelmes a suttogása. Jelentőségteljesen a vészkijárat felé rántja az állát.

Akárki is ő, akármit is csinált itt, most pontosan ugyanazt akarjuk: kijutni innen. És ez nekem elég. Később lerázhatom.

Felhúzom a földről – az őr még csak felénk sem néz –, és visszaurranunk a kijárat felé. Éppen akkor érünk az ajtóhoz, amikor kék fény villan, megvilágítja az előttünk lévő fehér falakat. Miközben a csíkos pólós fiú az ajtóval babrál, én hátrapillantok a vállam fölött.

A gyűrű szélén pislákoló fény már a középpont felé tart, kék szikracsíkok villannak fel és tűnnek el, akár a villámgyors csillagkitörések. Néha-néha hatalmas fényvillanással találkoznak, míg végül a gyűrű egész közepe megtelik fénnel, és a szerkezet úgy serceg, akár egy energiafüggöny.

Egy férfi, aki a gyűrű közelében áll, összeesik, és hangtalanul a földre zuhan. Várom, hogy a hozzá legközelebb állók reagáljanak, odarohanjanak hozzá, és megtörjék a bűvölet varázsát, de mindannyian mozdulatlanok, lankadtak, akár a gépek, amiknek megszűnt az áramellátása. Másodpercenként több ember lesz mozdulatlan és néma, biztonsági őrok és tüntetők egyaránt, egyre táguló körben a terem közepén lévő készülék körül. Időnként egy-egy ember a földre zuhan, de a legtöbben mereven, egyenesen állnak, hosszú árnyékot vetve, amik remegnek és felénk nyúlnak, ahogy a gép tüzel.

A fényvillanások között ki tudom venni a másik oldalon állók arcát, látom a szemüket.

És hirtelen az avoni katonai bázison állok, és nézem, ahogy apám átváltozik előttem. Látom a szemét, megsokszorozva a körülöttem

lévő arcokon, a pupillái olyan tágak, hogy a szemei tintatócsáknak tűnnek, mint a mocsarak fölött elterülő csillag nélküli éjszaka. Újraélem azt a pillanatot, amikor apám besétált a katonai laktanyába robbanóanyaggal a testére szíjazva. Úgy emlékszem rá, amilyen akkor volt, amikor utoljára láttam, önmaga árnyéka, amikor a lelke helyén csak páncél maradt.

Még mindig emberek százai tarkítják a holoszoba fehér terét, és mindegyiküknek olyan a szeme, akár a sötétség.

Egy ideig semmi több. Aztán szimbólumok jelennek meg, így néznek ki:

TESZTELÉS.

Később jönnek a szavak, majd képek és hangok és színek. Apránként a csendet elárasztja ez az újfajta élet, és kezdjük megérteni a szimbólumok és hangok húrjait, amik áthatolnak a csenden. A kemény, fényes, hideg dolgok egyre gyakrabban jönnek, hullámokat hagyva a csendben, hullámokba gyűjtve a létezés szövetét, amikor átugranak a világ felszínén.

2. FEJEZET

GIDEON

AZT HINNÉ AZ EMBER, MOSTANRA MÁR MEGTANULTAM, hogy távol kell tartanom magam a bajtól. De itt vagyok, a szám olyan ízű, mint egy SysCleansz tableta, és gőzerővel robogok a folyosón, pár gödröcske által beszippantva ebbe a fiaskóba. Egyszer tényleg okosabbnak kéne lennem.

Az előttem haladó lány karcsú, legalább egy fejjel alacsonyabb nálam, olyan ruhában van, amelyet mostanában minden gazdag lány visel. Magas sarkú cipője ellenére eléggé gyors tempót diktál. A gödröcskék mellett halványszőke haja az álla alá ér, művészien kócos, és nagy, szürke szemei vannak.

Igen, nem valószínű, hogy egyhamar okosabb leszek.

– Nagyon remélem, hogy a tervednek van második része is, lángész – zihálom, miközben dübörgünk végig a folyosón.

– *Mit csináltál?*

A szemei még nagyobbak, mint azelőtt, és félelemtől remeg a hangja, ami egy pillanat alatt elűzi a szórakozásomat. Jobban látta,

mint én, hogy mi történt, és bármit is látott, az teljesen megrázta ezt a lányt, akinek a szeme sem rebtent, amikor habzani kezdett a szám.

– Az nem én voltam. – Hátrapillantok a vállam fölött, félig-meddig arra számítva, hogy a sarkon néhány biztonsági őr fordul be a nyomunkban. – Bár hízelgő, hogy ezt hiszed.

Már épp folytatnám, amikor megragadja az ingemet, és a lendületeset kihasználva egy tűzoltósági felszereléseket tartalmazó fülkébe lök. A falnak csapódom, ő pedig a hátamnak, és mivel sejtésem szerint volt valami oka, hogy ezt tette (azon túl, hogy fájdalmat akart okozni), nyugton maradok. Egy pillanattal később hangok hallatszanak a sarok mögül. Dühösesek. *Jó megfigyelés, Gödröcske.*

– Elterelés kell – suttozja. Egyik kezét a nyakam köré fonja, és lehúzza a fejemet, hogy a fülembé suttozghasson, ami egyáltalán nem zavaró. – El tudod küldeni őket máshová?

– Miből gondolod, hogy képes vagyok rá?

Már húzom is elő a táskámból a képernyőmet, de azért érdekel, hogyan jött rá.

– Kérlek! – motyogja. – Lehet, hogy nem te kapcsoltad be azt a gépet, de tudom, hogy te állítottad le a kivetítőket.

Hú! Hát, legalább figyelt rám, ez már valami. Később meghívhatnám egy italra. Ha nem halunk meg, vagy nem tartóztatnak le.

Addig tekergőzöm, amíg szembe nem kerülök vele. Az ajka elvékonyodik, ami azt mutatja, hogy nem tetszik neki, hogy ezt ilyen közel, a személyes terében csinálom, amíg rá nem jön, hogy azért teszem (leginkább), mert szükségem van helyre ahhoz, hogy a képernyőm elem kerüljön.

– Adjunk nekik valamit, amit megnézhetnek – motyogom, előhúzom a zsebemből az aktiváló chipet, és becsúsztatom a képernyő oldalán lévő portba.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezi.

– Megérténéd, ha erre válaszolnék?

Életre keltem a képernyőt, és mint mindig, most is gyenge, de mámorító zümmögés indul be, ahogy beírom a saját meghívómat a LaRoux Industries magjába, és megkezdem a táncpartnerem utáni vadászatot. *Nem rossz rendszer, de nem elég jó.*

Sóhajt egyet.

– Nem – ismeri be. – Nem értek a számítógépekhez. Az emberek több értelemmel bírnak számomra.

Úgy játszadozott azokkal a fickókkal a holoszobában, mintha tudná, hol találja a gombokat és a karokat az agyukban, és bár nem hallottam jól, biztos vagyok benne, hogy engem akart feláldozni, amíg az örök világossá nem tették, hogy ő is csatlakozik hozzám. De nem igazán hibáztathatom, szorult helyzet volt, és szerelemben, háborúban és egy kis bűnözői behatolásban mindent szabad.

– Emberek, mi?

Megtalálom a nyomot, amire szükségem van, és munkához látok.

– Gondolj rájuk úgy, mint szerves áramkörökkel ellátott számítógépekre!

A hangszínéből hallom, hogy a gödröcskék visszatértek. Mondhatnám, hogy nem érzékelem, milyen közel szorul hozzám a fülke védelmében, de kár lenne. Úgy értem, nyilvánvalóan azt akarja, hogy észrevegyem, és igyekszem segíteni az embereknek, amikor csak tudok.

– Szóval, ha az emberek több értelemmel bírnak számodra... hadd halljam, nekem mi az értelmem számodra.

– Mi az, te mutatsz valamit, és akkor én is mutassak? – zavartan megrázza a fejét. – Tényleg csak azért jöttem, hogy találkozzak valakivel. Amikor a projektorok leálltak, és az örök kezdték elhurcolni

az embereket, téged választottalak elterelésnek, mert láttam, ahogy átöltöztél. Arra gondoltam, neked sem szabadna itt lenned, így belemész majd a szerepbe.

Unalmas. Nem az igazi történet. Olyan valaki, mint ő, nem jön ide nagyon jó ok nélkül. Még én sem jöttem ide jó ok nélkül – az, hogy úgy hagyom itt ezt a monumentális baklövést, hogy nincs új információm Antje Towers parancsnok hollétéről, csak só a sebre. De a LaRoux Industries egykori bábuja utáni vadászatomnak várnia kell. Horkantva adom Gödröcske tudtára, hogy nem veszem be a fedőstoriáját. Végre megtalálom a keresett alkotóelemeket. Majdnem készen állok, hogy elkezdjem a bulit.

Szünetet tart. Amikor a profiljára nézek, látom, hogy ismét az ajkát rágcsálja.

– Hogy játszottál rá? – kérdezi. – Hogy tudtad magad így felhabosítani?

Végigsimítom a nyelvemet a fogaimon, és az orromat ráncolom a számban maradt íztől.

– SysCleansz tableta. Fertőtlenített vízbe dobva oldatot készít néhány áramkör tisztításához, amiknek lúgos keverékre van szükségük. Ha víz nélkül rágcsálsz, amit a csomagoláson nem javasolnak, olyan érzés, mintha felrobbanna a szád.

– Hmm.

A hangja ellenszenvesen lenyűgözöttnek hat, és fogadni mernék a csizmámba, hogy elraktározza ezt az információt, hátha szüksége lesz rá.

– Van neved, leendő feleségem? – kérdezem, kihasználva az előnyömet.

– Alexis.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Alexis.

Nem bánod, ha maradok a Gödröcskénél, ugye? Úgy értem, egyik sem az igazi neved.

– És te vagy?

– Sam Sidoti – mondom, és ezúttal ő szegezi rám a tekintetét.

– Samantha Sidoti az SDM késő esti híradójának műsorvezetője – mutat rá. – És nő.

– Lebuktam. – Felpillantok a munkámból, ő visszanéz rám a vállá fölött, és kiderül, hogy a szemöldöke között megjelenő kis vonal majdnem annyira szórakoztató, mint a gödröcskéi. – Már majdnem kész vagyok. Kellene egy terv, miután a barátaink odakint elindulnak arra, ahol a vészhelyzet körülbelül egy perc múlva kialakul. Vagy az a terv, hogy te mész a te utadon, én meg az enyémen?

Néhány ütemet hallgat. Nem tudom, hogy a lehetőségeit mérlegeli, vagy a közeledő lépéseket figyeli.

– Kevésbé valószínű, hogy megállítanak, ha szétválunk – mondja lassan, szemét a kezemen tartva, figyeli, ahogy beütöm az utolsó néhány parancsot. Az ujjaim száguldanak a képernyőn. Aztán a hangja megkeményedik. – De van belépőkártyám a tűzlépcsőhöz, és ott nincsenek biztonsági kamerák. Ha velem akarsz jönni, jöhetsz.

Hát, nem érdekes? Hüvelykujjamat az ujjlenyomat-olvasóhoz nyomva kikapcsolom a képernyőt, majd kihúzom a chipet, és a zsebembe dugom.

– Szeretem az olyan lányokat, akik elkötelezettek egy kapcsolat mellett. Manapság nehéz ilyet találni.

Megnyújtom a nyakamat mindkét oldalra, néhányszor meggörgetem a vállamat – egy roham színlelésétől nagyon be tudnak állni az izmok –, majd kisimítom az ingemet.

– Nos? – nógat. – Kész van?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felemelem az egyik kezem – nem tudok ellenállni egy kis magamutogatásnak –, fejben elszámolok ötig, és csettintek az ujjaimmal.

Elszabadul a pokol.

A folyosót elárasztja a vészhelyzeti sziréna jajveszékélése, így bár látom, hogy mozog a szája, a hangszórók miatt egy szót sem hallok. Azt hiszem, megdicsér a jól végrehajtott hackelésért. Gyorsan megrázza a fejét, majd a fülemhez közelíti az ajkát, és egy pillanatig túlságosan lefoglal, hogy érzem a lehelete melegét a fülemben ahhoz, hogy halljam.

– Te idióta, a vészlépcsőn keresztül kell kijutnunk!

Elvagyorodom, és visszakiáltok.

– Elértem, hogy a rendszer azt higgye, a tűz a lépcsőházban van. Mindenki az épület túlsó végébe megy.

Szünetet tart, ad egy pillanatot, hogy kiélvezzem méltatlankodó csodálatát. Aztán egy fejrándítással megparancsolja, hogy kövessem, és kibújik a folyosóra. Jobbra fordul, majd a következő sarkon ismét jobbra.

A következő keresztződésnél azonban megáll, mert a szirénák jajveszékélését elnyomja egy sikoly. A holoszoba irányából jön, ahol az előbb voltunk, amennyire meg tudom ítélni. De ez nem egy felháborodott kiáltás, vagy a szabadság követelése egy tüntető részéről, aki emlékszik, hogy miért jött ide. Ez olyan sikoly, amit egy lézerfegyver magas hangú visítása hallgattat el.

A lány tekintete találkozik az enyémmel, a szeme tágra nyílt a félelemtől, és az én pulzusom is felgyorsul. Bármilyen történik odabent, egyikünk sem erre készült, még a legrosszabb forgatókönyv szerint sem.

– Láttad... – Felemeli a hangját, hogy halljam, de észreveszem benne azt a magasságot is, ami idegességet rejt. – Amikor elindultunk...